

ע"פ 23564/11/13 - א.ט. נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

23 פברואר 2014

ע"פ 23564-11-13 ט' נ' מדינת ישראל

לפני:
כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ כב' השופט אהרון מקובר
כב' השופט צבי דותן

המערער	א.ט.
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

נוכחים:

עו"ד איתי בן-נון

ב"כ המשיבה עו"ד נאוה טולדנו יהודה

גב' ג'מבר עדן - מתורגמנית

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בת"פ 12585-12-12 (בית משפט השלום רמלה) בעבירות אלימות, פיזית ומילולית, שבצע כלפי בת זוגו ב-7 אירועים נושא כתב האישום.

המערער נידון ל-20 חודשי מאסר בפועל, ול-8 חודשי מאסר על תנאי, 5 חודשי מאסר על תנאי, ל-3 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין.

הערעור מכוון כלפי הרשעת המערער וכלפי עונש המאסר בפועל שהוטל עליו.

ב"כ המערער טוען בהודעת הערעור ובטיעונו לפנינו כי שגה בית משפט קמא כאשר קיבל כראיות את הודעותיה של

המתלוננת במשטרה (ת/1, ת/2) למרות שלא הוכחו נסיבות גבייתן באמצעות השוטרים שגבו אותן.

כמו כן טוען ב"כ המערער כי שגה בית משפט קמא כאשר העדיף את דברי המתלוננת במשטרה בהודעות הנ"ל על פני הדברים המכחישים שאמרה בעדותה בבית המשפט וכן הוא טוען כי שגה בית משפט קמא כאשר ביסס את הרשעתו על דברי המתלוננת במשטרה בלבד למרות שלא נמצאו להם חיזוקים משמעותיים, כפי שהדבר היה צריך להיעשות מאחר ומדובר בדברים שנאמרו מחוץ לבית המשפט.

ב"כ המשיבה טוענת כי לא היה צורך לשמוע ראיות מפי חוקרי המשטרה שגבו את הודעותיה של המתלוננת שכן המתלוננת לא העלתה טענות באשר לנסיבות פסולות בכל הקשור לגביית הודעות וגם כך מדובר בטענות הנוגעות למשקל ההודעות ולא לקבילותן.

לטענת ב"כ המשיבה, צדק בית משפט קמא כאשר העדיף את דברי המתלוננת במשטרה על פני דבריה בבית המשפט שהוא מצא להן חיזוקים בדברי חברתה של המתלוננת והמעביד שלה ובסימנים שראו שניים אלה וחוקרי המשטרה על פניה של המתלוננת.

עיון בדברי המתלוננת בבית המשפט, כפי שהובאו בהכרעת הדין של בית משפט קמא (ראה עמ' 82-86 להכרעת הדין) והשוואתם לדברים שאמרה בשתי הודעותיה כפי שהובאו בעמ' 93-95 רישא להכרעת הדין מעלה כי המתלוננת לא העלתה כל טענה שיש בה כדי להמעיט ממשקלן של ההודעות או כדי לפגוע בקבילותן שכן אין מחלוקת שהתלוננת חתמה על ההודעות וכל שטענה לגביהן הוא שאמרה דברי שקר בעוד שבעדותה בבית המשפט היא אומרת דברי אמת.

בית משפט קמא התרשם, ובצדק, כפי שהדבר עולה גם מהדברים שאמרה המתלוננת עובר למתן גזר הדין, כי המתלוננת עושה הכל כדי לחלץ את המערער מהצרה אליה נקלע בעקבות הדברים שאמרה במשטרה, וזאת על מנת שימשיך לפרנס אותה ואת 10 ילדיה, גם במחיר של קבלת מכות שבגינן הייתה המתלוננת במעון לנשים מוכות.

איננו מקבלים טענת ב"כ המערער לפיה לא נמצאו חיזוקים לדברים שאמרה המתלוננת בהודעותיה שכן כל מה שאמרו העדים שבית משפט קמא ראה בדבריהם חיזוקים לדברי המתלוננת, הם עדויות שמיעה בלתי קבילות.

גם אם כך הם פני הדברים, כטענת ב"כ המערער, בכל הקשור לדברי בנם בן ה-4 של המערער והמתלוננת כאשר הגיע עם המתלוננת למשטרה "אל תרביץ לאמא יותר", שנאמרו בנוכחות המערער, הם עדות שמיעה, הרי יש בדברים שנאמרו על ידי חברתה של המתלוננת ועל ידי המעביד שלה והסימנים שראו על פניה, כמו גם הסימנים שראה השוטר ביניה על פני המתלוננת כאשר באה להתלונן במשטרה, כדי לשמש חיזוק לדברים שאמרה המתלוננת במשטרה.

על פי דברי חברתה של המתלוננת, כפי שהובאו בעמ' 89-90 להכרעת הדין, היא סיפרה כי היה למתלוננת סימן על הלחי, המתלוננת השיבה כי נשרפה משניצל ולאחר מכן סיפרה כי המתלוננת סיפרה לה "שפעם אחת הרביץ לי" אך היא לא ראתה זאת וכן מסרה שהאירוע ארע בעקבות דברים שאמרה לבעלה מילה לא טובה.

חיזוק נוסף מצא בית משפט קמא, ובצדק, בדברי המנהל של המתלוננת לפיהם כשבועיים לפני שהמתלוננת עזבה את

מקום עבודתה הוא שם לב שיש לה סימן על היד ובאזור העין שהיה נפוח, הוא הזמין את העדה קסיו שדבריה הובאו לעיל כדי שתסייע לו מה פשר הסימנים והיא אמרה לו שהיא חושבת שיש למתלוננת בעיה עם בעלה והסביר שהכוונה במילים בעיה עם בעלה כמי שהוא נותן לה מכות.

בחקירתו הנגדית אמר המעביד כי כל המידע שיש לו הוא מחברתה של המתלוננת, כמו כל ההסברים לגבי המתלוננת שניתנו על ידיו.

מכל האמור לעיל עולה כי היו בפני בית משפט קמא, כמו גם בפנינו, די ראיות כדי להוות חיזוקים לדברי המתלוננת בהודעותיה במשטרה ומשכך הכרעת הדין של בית משפט קמא מבוססת ומנומקת ואין כל בסיס להתערבות ערכאת ערעור בה.

כך גם פני הדברים בכל הקשור לעונש המאסר שהוטל על המערער. עיון בגזר הדין של בית משפט קמא מעלה כי לאחר שהביא את תמצית עובדות כתב האישום, את טיעוני ב"כ הצדדים ואת הפסיקה שהביאו בפניו אשר שימשה לקביעת מתחם הענישה, הוא קבע נכונה את מתחם הענישה שבגדרו גזר את עונשו של המערער.

בית משפט קמא אף הביא את ראיות ההגנה לעניין העונש שבמהלכן העידו המתלוננת, מי שהמתלוננת התגוררה בביתה במשך כ-3 שבועות ואת דברי המערער, וקבע נכונה את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע עבירות האלימות נושא ההרשעה והוא ההגנה על בטחונה האישי, שלמות גופה ושלוות נפשה של המתלוננת, אשר בשל התנהגותו של המערער נאלצה ללכת עם ילדיה למעון לנשים מוכות.

אף אנו, כמו בית משפט קמא, רואים בהתנהגותו של המערער פגיעה ממשית ומוחשית בערך המוגן וכמו בתי משפט אחרים, בעקבות בית המשפט העליון, רואים בחומרה עבירות אלימות המבוצעות כלפי בנות זוג במספר הזדמנויות, כמו אלה שביצע המערער כלפי המתלוננת, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בפסיקה שצוטטה על ידי בית משפט קמא בגזר הדין נושא הערעור.

בית משפט קמא עמד על הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות על ידי המערער, שיש בהן כדי להצדיק את עונש המאסר שהוטל עליו ולא התעלם כלל ועיקר מהנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות הרשעתו הקודמת של המערער בתקיפת בת זוג אחרת, גם אם חלף זמן רב מאז ביצועה, את היותו עובד לפרנסתו ולפרנסת משפחתו ואת המגורים המשותפים עם המערערת וילדיהם והיות המתלוננת תלויה בפרנסה שהביא.

בסופו של דבר איזן בית משפט קמא נכונה בין השיקולים לקולא ולחומרה ועונש המאסר בפועל שהוטל על המערער אינו מצדיק התערבותה של ערכאת ערעור.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור.

אברהם טל, סג"נ
אב"ד

אהרון מקובר, שופט

צבי דותן, שופט